

Arsène van Nierop

Noodkreet uit Juárez

Een moeder over de moord op
haar dochter in Mexico

Artemis & co

Inhoud

Woord vooraf	9
De wereld aan haar voeten	10
De zwartste dagen	13
Herinneringen aan Hester	27
Het leven gaat door	31
De eerste 'feestdagen'	52
Iets meer opheldering	59
Vereniging Ouders van een Vermoord Kind	66
Een nieuwe uitdaging	69
Soms komt later nooit	76
Onverwachte problemen	81
Aandacht van Amnesty International	84
Onze eerste reis naar Ciudad Juárez	92
Een van velen	117
Stichting Hester	124
Naamsbekendheid creëren	128
Mexico in actie	137
Verbeteringen bij het ministerie van Buitenlandse Zaken	142
Aandacht vanuit het Europees Parlement	145
Hoe ging het in Casa Amiga?	153

De film <i>Bordertown</i>	157
Esther ernstig ziek	160
De EU en de Mexicaanse overheid	176
Een doorbraak in het Europees Parlement	183
Nog een lange weg te gaan	187
 Dankwoord	 191

De wereld aan haar voeten

Juli 1998. Feest! Een geweldig feest: Hester is net afgestudeerd! Onze Hester, die spring-in-'t-veld, is het toch maar mooi gelukt! Het duurt wat langer dan verwacht, maar ze heeft dan ook vier achten in de wacht gesleept. Hester is een echte architecte geworden en mag zich nu 'ingenieur' noemen. We zijn apetrots op haar en zitten met een groep vrienden en familie in de Delftse Hout heerlijk in de avondzon op het gras aan de champagne. Haar oude tantes zitten gezellig keuvelend op stoelen, de anderen op een groot kleed op de grond. Een beetje georganiseerd maar de rest moet vanzelf lopen. Dat is Hester: geen bombarie maar wél lekkere champagne.

Een van haar vriendjes belt. 'Ik kan jullie niet vinden! Waar zitten jullie?' Hester antwoordt: 'Blijf maar waar je staat, ik kom je wel halen.' Ze rent naar een groepje vissers, leent een fiets en racet tot ieders stomme verbazing weg in haar lange blauwe jurkje, om even later met het verloren schaap terug te keren.

Veertien dagen later zou ze naar de Verenigde Staten vertrekken om daar mooie gebouwen te bekijken en voor zes maanden werk te zoeken. 'Hes, weet je zeker dat je alleen op pad wilt?' 'Ja mam, en het wordt de reis van mijn leven. Eerst naar Melisse in Mexico en dan op zoek naar werk.' Melisse, Hesters twee jaar jongere zusje,

zat al vijf maanden in Mexico. Ze had zich opgegeven voor een project om langs de kust zeeschildpadden te beschermen en was dus niet op Hesters afstudeerfeest.

Hester had een minuscule boekje gemaakt van het werk dat ze tot dan toe had ontworpen. Alle tekeningen uit haar studietijd stonden erin: meters papieren gebouwen, verkleind tot kaboutershuisjes, overzichtelijk bij elkaar. Daarmee kon ze gaan solliciteren. De bagage voor die zes maanden ging in haar rugzak, en met alles was natuurlijk rekening gehouden: haar zwarte jurk moest mee voor de sollicitaties, een dikke trui tegen de kou. Het werd een volle rugzak, en Hester, hoewel bijna 28, was een klein opdondertje.

In augustus brachten mijn man Roeland, onze zoon German en ik haar naar Brussel. Het was heerlijk weer, we slenterden 's avonds met z'n vieren door de stad en vonden in de smalle Beenhouwerstraat, met haar aaneenschakeling van restaurantjes, een gezellig plekje voor de laatste maaltijd. De ochtend daarna vertrok ze in alle vroegte. Ze zat German nog even dwars, hing op het allerlaatste moment nog even de eigenwijze zus uit, maar eind goed al goed, en ons grietje verdween met rugzak en al achter de douane.

Roeland en ik besloten begin september ook naar Mexico te gaan. Natuurlijk hebben we wel eerst gevraagd of onze beide dochters dat zagen zitten. Die vonden het een goed idee en zo werden we op het vliegveld van Mexico Stad opgewacht door onze twee meiden.

De plek waar Melisse zat was een aards paradijs, met een palmenstrand, hoge bruisende golven, prachtig weer, maar wel vochtig en dus 's avonds vergeven van heel kleine mugjes. Die natuurlijk staken. We sliepen in tenten en alles was klam en overal kleefde zand aan, maar ach, het was maar voor een nachtje. De volgende dag begon natuurlijk met een uitgebreide rondleiding

langs de schildpadeieren en de jonge schildpadjes, en er waren zelfs jonge krokodillen! Melisse legde ons uit hoe ze met een bromfiets 's nachts over het strand reden, op zoek naar sporen die leidden naar nieuwe schildpadeieren, die verzameld werden en op een beschermde plek uitgebroed.

Daarna vertrokken we om met Melisse en Hester een week door de binnenlanden van Mexico te reizen. Een prachtige natuur en vriendelijke mensen, overal even gastvrij en aardig; het werd een week om niet snel te vergeten. Toen ging Melisse weer terug naar haar schildpaddenparadijsje en wij zouden Hester een eindje naar het noorden begeleiden. Met z'n allen stonden we over de kaart gebogen: waar kon Hester het best de grens met de vs overgaan? Niet in Tijuana, daar heerst zo'n akelige sfeer, kies het midden van de woestijn, wat kan daar nou mis zijn! Kies Ciudad Juárez. De *Lonely Planet* had het over een nietszeggende, lelijke industriestad...

Op donderdag zetten we haar op de bus. Hester zou in het noorden nog een opgraving bezoeken en wij gingen via Mexico Stad terug naar huis. In gedachten zie ik dat afscheid weer voor me, 's middags om halftwee: 'Dag Hes, let goed op jezelf, dag lieverd.' Ik had tranen in mijn ogen, ik zou haar een halfjaar moeten missen...

Roeland en ik bleven nog een paar dagen in Mexico Stad en ik herinner me goed dat we op zaterdagavond uit het raam van onze hotelkamer hingen en tegen elkaar zeiden dat we zo trots waren op onze twee meiden: hoe creatief en zelfstandig ze hun leven hadden opgepakt. Straatmuzikanten speelden opzweepende, vrolijke Mexicaanse muziek. Dit moesten we vaker doen, zo'n grote stad bezoeken! De volgende morgen vertrokken we naar Nederland.

De zwartste dagen

Een dag na onze aankomst in Nederland kwam German om alle vakantie verhalen te horen en de foto's te bekijken. Hij was thuisgebleven vanwege zijn nieuwe baan als grafisch vormgever. German was als vijfjarig pleegkind in ons gezin gekomen, maar geboren in Peru en daar als klein kind in kokend water gevallen; zijn rechterarm was totaal verbrand en vergroeid. Toen zijn vader na een enorme aardbeving bij Terre des Hommes aanklopte, stelden de medewerkers van die organisatie dat het kind alleen in Nederland geholpen kon worden. Het werd een zwaar afscheid; German was de jongste van acht kinderen en het ging de vader verschrikkelijk aan het hart zijn zoon mee te moeten geven. Maar hij koos voor Germans toekomst en zo kwam die als klein jongetje op medische indicatie naar Nederland. Hij moest tot zijn volwassenheid elke twee jaar naar het ziekenhuis voor plastische chirurgie, wij wilden graag een groot gezin en om die redenen kwam German bij ons terecht. Toen hij 21 werd, reisden we met ons allen naar zijn familie om hem opnieuw voor te stellen aan zijn vader, broers en zussen; zijn moeder was al lang overleden.

Natuurlijk had hij er achteraf een beetje spijt van dat hij niet was meegegaan naar Mexico, zeker toen hij de foto's zag van zijn ondernemende zussen op het palmenstrand en in de jungle, maar

hij luisterde gretig naar alle verhalen. Op deze doordeweekse dag vertrok hij op tijd, en wij zaten nog met onze jetlag.

's Nachts om twaalf uur ging de bel. We lagen al in bed, maar trokken snel iets aan om open te doen. Er stonden twee agenten voor de deur. 'Bent u de ouders van Hester van Nierop?'

Wat er dan gebeurt is met geen pen te beschrijven. De grond zakte onder mijn voeten weg, foute boel, gierde het door me heen en allerlei beelden en scenario's buitelden door mijn hoofd. Roeland en ik schoten allebei in een volslagen paniek! 'We moeten u iets verschrikkelijks vertellen. Hester is overleden, ze is vermoord. Het fijne weten we er niet van, maar we hebben een telefoonnummer van de Nederlandse ambassade in Mexico.'

Hoe kon dit nou, wat was er misgegaan? Hoe had dit háár kunnen overkomen? En wanneer dan? Ik belde de ambassade, maar kreeg een antwoordapparaat. Gelukkig hadden de agenten ook een telefoonnummer van de politie in de stad waar het gebeurd was. Ik belde opnieuw. Hoewel we redelijk Spaans spreken, blijft het ingewikkeld om zo'n emotioneel telefoongesprek te voeren. Toch, vraag me niet hoe, kwam ik erachter dat Hester was gevonden in een hotelkamer in Ciudad Juárez, de grensplaats met de Verenigde Staten. De moordenaar had een handdoekje om haar middel gewonden en haar onder het bed geschoven. Een kamermeisje trof Hester op zondagochtend aan. Dood.

We waren op het moment van haar dood nota bene gewoon nog in Mexico Stad geweest, hingen uit het raam te luisteren naar de straatmuzikanten in de volle overtuiging dat alles goed zat! Maar zoiets verschrikkelijks hoor je als ouder toch te voelen! Wisten ze wel zeker dat het om Hester ging?

De agenten waren na het telefoongesprek vertrokken. Volslagen radeloos en leeg zaten we in de kamer aan tafel. Onze Hester die de wereld zou gaan veroveren, was vermoord, dood... De wereld veranderde in een groot, leeg, donker gat. Er was niets meer. Waarom die vrolijke meid, ze was nog maar net vertrokken. Wat had haar moordenaar bezielde? Hij had niet eens de tijd gehad haar te leren kennen. Wat kon er tussen die twee nou zijn voorgevallen? Wat wilde hij van haar...

Ik belde German en gooide het eruit: 'Hester is dood, ze is vermoord!' German raakte volkomen overstuurd, zat huilend en schreeuwend aan de telefoon, niet meer in staat om nog een keer van Rotterdam naar Den Haag te komen. Hij zou een vriend bellen. Toen ik even later mijn oudere zus Lon aan de telefoon kreeg, moest ik de boodschap zeker drie keer herhalen, Lon wilde het zo graag verkeerd verstaan... Zij en mijn zwager Joep sprongen in de auto. Daarna belde ik goede vrienden van ons, Bob en Ineke; die stonden ook meteen op de stoep. Bob wilde German wel gaan halen, maar onze zoon kon dat niet aan. Hij wilde even in het luchtledige blijven en zou de volgende morgen komen. En Melisse, hoe moesten we haar deze onheilstijding brengen? Ze zat nog nietsvermoedend in Mexico aan het strand...

Hester was niet meer dan drie dagen in haar eentje onderweg geweest. En net nog niet de grens over. Hoe kon iemand haar nou vermoorden, ze straalde altijd, deed tegen iedereen altijd vrolijk. Trouwens, je vermoordt toch niet zómaar iemand, daar moet toch een reden voor zijn? Ze was er net, had geen geld bij zich... Zo'n prachtig mens, het was niet te vatten. Wat moesten we nu?

Compleet verslagen gingen we uiteindelijk naar bed en van mij hoefde er nooit meer een nieuwe dag te beginnen. Het gekke is dat ik niet eens meer weet of ik gehuild heb, het zal wel, maar dat

drong niet tot me door. Ik weet wel dat we uitgeteld van alle emoties insliepen. En weer wakker werden en dat de zon gewoon scheen... maar dat mócht niet, het mocht nooit meer licht worden en de zon mocht zéker niet meer schijnen! Als zombies kleeadden we ons aan. En voor we het wisten waren Lon, Bob en Ineke er weer. Sliepen ze bij ons? Reden ze op en neer? Geen idee! En German kwam, ik was zo blij hem te zien! Dat was zo belangrijk: vertrouwde mensen om je heen.

We moesten nog bedenken hoe we Melisse konden bereiken maar dat loste German op: hij zou haar gaan halen. Hij had zelf ervaren hoe verschrikkelijk het is om zo'n onheilstijding over de telefoon te moeten horen en wilde het eerste vliegtuig naar Mexico pakken want stel dat ze het daar in de kranten zou lezen... Wat was ik blij met zo'n dappere zoon, want het is nogal wat om zoiets te doen. Ik realiseerde me dat de relatie tussen German en Melisse door zo'n daad nooit meer stuk zou kunnen. Wat hoorde hij er toch bij!

Het werd een tocht met hindernissen. German vertrok donderdags, reisde eersteklas omdat de economyclass vol zat, en had geen bagage bij zich. Dat gaf de Mexicaanse douane de indruk dat hij in de drugshandel zat; German viel als Peruaan niet van een Mexicaan te onderscheiden. Ze hielden hem zo lang aan het lijntje dat hij zijn binnenlandse vlucht naar Melisse miste. Dat betekende dat hij flink haast moest maken om met haar weer terug te kunnen op de al gereserveerde tickets. Hij nam een taxi, reed met de chauffeur naar het einde van de wereld, gaf de man geld voor een lekkere lunch en vertelde dat ze met hem ook weer terug zouden rijden. Hij zocht Melisse op en klaarde de zwaarste klus van zijn leven: vertelde haar dat Hester, die ze een week eerder nog om zich heen had gehad, met wie ze nog zo had gelachen en geruzied, op wie ze zo

verschrikkelijk dol was... dat haar zusje dood was.

Wat waren we blij toen we Melisse en German een paar dagen later op Schiphol in onze armen konden sluiten. En wat verschrikkelijk dat Hester er niet bij was, wat werd dat ineens duidelijk!

De eerste dagen leefden we in een volslagen onwetendheid. Alle contacten met de Mexicaanse politie liepen via een vaste tussenpersoon bij het ministerie van Buitenlandse Zaken. Het werd wel meteen duidelijk dat we niet naar Ciudad Juárez hoefden om Hester te identificeren. Hesters paspoort en haar studentenkaart waren gevonden en aan de hand van die foto's kon een vertegenwoordiger van de Nederlandse ambassade die akelige taak op zich nemen. We werden door Buitenlandse Zaken wel opgeroepen om Hester op het ministerie in Den Haag te identificeren aan de hand van enkele foto's die in de hotelkamer waren genomen.

Het liefst zag ik die foto's niet. Maar op een wanhopige manier wilde ik ook alles van haar meemaken, alsof ik haar achteraf nog in de laatste momenten van haar leven kon begeleiden. En daar hoorden die foto's onherroepelijk bij. Op de eerste herkende ik haar meteen aan haar voeten, Hesters voeten, zonder twijfel; ze hadden iets ronds en lagen er zo vredig en vriendelijk bij, de tenen over elkaar heen gevouwen. Ze liep altijd een beetje met haar voeten naar binnen... Eén foto was van haar gezicht. Ik concentreerde me op een haarlok en bedacht wat een prachtig golvend haar ze had gehad, daar was ik altijd jaloers op geweest. Als peuter had ze echte krullen en als je zelf steil haar hebt, zijn krullen een soort wonder. Ik herinnerde me ineens weer hoe ik me ooit wezenloos was geschrokken toen ik haar als vierjarige kleuter op de schommel aantrof met een schaar in haar hand. Ze had net haar pony tot aan de haarwortels afgeknipt en de linkerkant van haar krullen

lag ook op de grond. De rechterkant heb ik toen maar afgeknipt. 'Ik wil ook weleens kort haar,' verklaarde ze. Hoe simpel en zorgeloos kan je leven zijn en hoe gruwelijk kan dat veranderen.

Het doorworstelen van die foto's was vreselijk. Ze waren gefaxt, zwart-wit en rafelig... ze waren van mijn kind. Mijn zus en zwager waren met me meegegaan; Roeland was thuisgebleven, die wilde de confrontatie niet aan. Hij kon dat nog niet...

Van die eerste week kan ik me nauwelijks iets anders herinneren dan verdriet, wanhoop, verslagenheid en radeloosheid. Vrienden en familie regelden alles en gaven ons warmte en steun. Tot diep in de nacht praatten en dronken we met ze, en door alle emoties vielen we 's nachts uitgeput in slaap om 's ochtends heel vroeg weer wakker te worden en uren in bed te liggen malen. German en Melissa sliepen ineens weer thuis, veilig in de vertrouwde omgeving. Ook hun vrienden kwamen om dat vreselijke verdriet en die onmacht te delen.

Na die week werd er uit Mexico informatie gefaxt, vrijwel onleesbaar en in voor ons onbegrijpelijk bureaucratisch Spaans. Waar ging dit over? We kregen de informatie via het ministerie van Buitenlandse Zaken, kon dat ook niet voor een betrouwbare vertaling zorgen? Gelukkig was iemand uit onze directe omgeving in de gelegenheid ons te helpen.

Die eerste fax van de Mexicaanse politie bleek een warrig verslag over waar de agenten geweest waren nádat ze Hester, op dat moment nog het lichaam van een onbekende vrouw, op kamer 121 van hotel Plaza hadden gevonden. De moordenaar had zich ingeschreven als Roberto Flores. De receptioniste had hem samen met Hester zien binnenkomen en na een discussie naar boven zien gaan, naar de tweede verdieping. De man bleek voortvluchtig, de

politie was naar hem op zoek. Dezelfde agenten leverden een dag later op het hoofdbureau de spulletjes in die nog op de hotelkamer hadden gelegen; Hesters paspoort en haar andere papieren waren op een dakje of binnenplaatsje teruggevonden. Daarna waren de agenten een aantal hotels afgegaan met de compositietekening van de dader. Hij werd beschreven als een atletische man met een litteken op zijn linkerwang en littekens van acne in zijn hele gezicht, en geschat op een jaar of 28. De meeste hotelmedewerkers verklaarden de man nog nooit te hebben gezien, maar sommige hoteleigenaren kenden hem wel en vertelden dat hij altijd een kamernummer reserveerde waar het getal 21 in voorkwam. Pas jaren later hoorden we dat 21 in de drugswereld van Ciudad Juárez een bijzonder herkenbaar getal was, het symbool dat door de Barrio Azteca-gang, een criminele bende uit El Paso, de stad aan de andere kant van de grens, werd gebruikt om zich te identificeren. Verder was een zekere Roberto Flores Reyes, ook 28 jaar oud, een bekende van de politie vanwege overvallen op illegalen die naar de vs probeerden te komen. Zijn compositietekening toonde gelijkenis met die van de man met wie Hester gesignaleerd was. Ze wisten waar Flores Reyes woonde en ondervroegen de hele straat. Dat het vreemd was dat niemand de man leek te kennen, viel ons toen nog niet op. Pas veel later begrepen we dat daar angst voor represailles uit sprak.

Een paar dagen later, zo ging het verslag verder, wilden ze op een van de politiebureaus een foto van deze Roberto uit het computersysteem halen, maar niemand wist hoe dat moest. Gelukkig was er op een ander bureau een medewerker die hen wel aan de foto kon helpen, maar inmiddels was er weer een dag verstreken. Met die foto ging men louche organisaties af die illegalen over de grens hielpen, in de hoop dat de man zou worden herkend. Of daar

iets concreets uit kwam, vertelt het verhaal niet. Omdat het erop leek dat men er wel mee aan de slag was gegaan, namen we het feit dat het politierapport behoorlijk vaag op ons overkwam, maar voor lief.

Sommige vrienden vroegen zich af of we niet zelf naar Mexico toe moesten, en natuurlijk hebben we dat overwogen. Maar een aantal dingen weerhield ons. We moesten de begrafenis regelen. Bovendien zagen we in onze aanwezigheid daar geen echte meerwaarde. Want wat zouden we moeten doen? Aankloppen bij de Mexicaanse politie: hier zijn we, we komen helpen? Of cafés aflopen: weet u iets te vertellen over... En blonde Hollanders vielen natuurlijk meteen op. We lieten het plan dus snel varen, hadden wel wat anders aan ons hoofd. Bovendien waren we thuis nodig om German en Melisse tot steun te zijn.

German, op dat moment 31, vertelde me een van die eerste dagen huilend wat hem dwarszat: 'Mam, eigenlijk had ik dood moeten zijn, niet Hester.' We hadden German als ons eigen kind grootgebracht, hij hoorde er net zo bij als Hester en Melisse. Hij kwam uit twee werelden, had uiteindelijk voor Nederland gekozen maar natuurlijk leefde in hem het besef dat zijn wortels in Peru lagen. Hij voelde zich ineens het koekoeksjong. Ik was zo blij dat hij dat uitte, dan kon ik hem tenminste op andere gedachten brengen!

Uit het autopsierapport dat een paar dagen later binnenkwam en natuurlijk ook eerst weer vertaald moest worden, bleek dat Hester wel degelijk door haar belager was misbruikt. Maar er kwam ook uit naar voren dat ze niet in paniek was geweest. Ze was bewusteloos geslagen en daarna verkracht en gewurgd. Erg genoeg, maar in de hele ellendige situatie waren we gerustgesteld door het feit dat ze niet vreselijk bang was geweest, of in elk

geval niet urenlang. Het had nog zo veel erger kunnen zijn...

Maar wat had er in godsnaam plaatsgevonden? Hester was een leuk, gezellig en spontaan mens en redelijk door de wol geverfd. Had een halfjaar in haar eentje in Italië gewoond, met ons en naderhand met haar toenmalige vriend de halve wereld af gereisd en was niet voor één gat te vangen. Was ze vrijwillig met die man meegegaan? Als ze zin had gehad in een gezellige avond samen, kon dat toch geen motief zijn geweest voor een moord? Nee, het leek er eerder op dat hij meer wilde dan zij. Ik zag al voor me hoe hij toenadering zocht zonder dat zij daar behoefte aan had. Ze was klein, maar had mede daarom een stevig stemgeluid ontwikkeld; ik weet zeker dat ze moord en brand heeft geschreeuwd en daar was hij natuurlijk niet van gediend. Hij heeft haar bewusteloos geslagen, misbruikt en vermoord, haar paspoort en persoonlijke spulletjes uit het raam gegooid en is volgens de gegevens van het hotel daarna rustig gaan slapen op het bed waar hij Hester onder had geschoven. Tussen de tranen door zag ik deze beelden voorbijkomen en hoe vaak zou ik die nog voor me zien. In hoeveel variaties...

Die eerste dagen deed ik niets anders dan bellen. Ik vond dat iedereen in onze omgeving het van ons moest horen en niet per ongeluk van een ander. En eindeloos herhaalden we het verhaal voor zover we dat kenden tegen de mensen die langskwamen. We zaten meestal in de tuin. Het was mooi septemberweer met een beetje heilige lucht, een omfloerste zon en een heerlijke temperatuur. We kenden niet veel studiegenoten van Hester, maar ook zij kwamen in groten getale langs. We bekeken telkens weer de vakantiefoto's uit Mexico, want dat waren Hesters laatste indrukken geweest, en de foto's van het afstuderen. Er heerste een vreemd soort gezelligheid; haar vrienden voelden de warme sfeer, haalden herinnerin-

gen op en konden hun verdriet met ons delen, evenals hun afschuw, afgrijzen en verontwaardiging. 's Avonds bleven we tot in de kleine uurtjes hangen in de tuin. Bang om naar bed te gaan, bang voor de stilte en de duisternis. En voor de waarheid, die al duidelijk genoeg was.

Het was ook hartverwarmend om te merken hoeveel steun je kunt hebben aan je vrienden. Het schept een band als je samen kunt huilen om hetzelfde verdriet. Ik merkte dat er niet genoeg om Hester gehuild kon worden, maar ik merkte ook dat je niet de hele dag door kon huilen. Het waren emotioneel verwarrende dagen en al die vrienden en familie om me heen gaven me een gevoel van geborgenheid.

Hester werd tien dagen na haar overlijden uit Mexico teruggevlogen; we haalden haar met ons vieren van Schiphol. Ze kwam aan in een grote rare blikken 'koektrommel', een metalen kist met op de zijkanten ornamenten en heiligenbeelden die er met luid gekletter af vielen, dat moet werk van Hester zelf zijn geweest. Gelukkig werd ze snel in haar eigen kist gelegd, samen met haar knuffelbeest, dat oma nog voor haar gebreid had. Het werd ons afgeraden afscheid van haar te nemen... Ach, ik nam van haar al dagen afscheid, ze zat door al mijn handelingen verweven. En dat zou heel normaal worden, ze is nooit een seconde uit mijn gedachten.

Intussen hadden we de begrafenis geregeld. Een rouwcentrum vonden we te afstandelijk. Zo'n instituut heeft onomstotelijk alleen maar met de dood te maken, terwijl bij de dood juist het leven zo indringend aanwezig is; in een kerk sta je meer stil bij de spiritualiteit van het leven, die natuurlijk niet ophoudt bij de dood. En je kunt er ook trouwen, of gedoopt worden of mediteren.

De eerste pastoor bij wie we aanklopten, stelde dat zijn kerk

geen 'veilinggebouw' was en wilde daar als Westlander mee aangeven dat hij het gebouw alleen voor godsdienstige doeleinden wens te gebruiken. Hester was niet gedoopt en voldeed dus niet aan zijn eisen. Gelukkig vonden we pastoor Berger bereid zijn kerk, de Pastoor van Arskerk, ontworpen door de architect Aldo van Eyck, aan ons te 'lenen'. Wat is dat een geweldige man!

Natuurlijk moesten German en Melisse de stad in om kleren voor de begrafenis te kopen, en omdat Roeland naar zijn zaak was, bleek ik ineens helemaal alleen thuis te zijn. Paniek! Ik vloog tegen de muren op, niet in staat om ook maar een kwartier alleen te zijn, dan raakte ik volledig in de stress! Ik realiseerde me nog eens hoe belangrijk al die vertrouwde mensen om me heen waren!

En wat moest ik eigenlijk aan? Een vriendin stelde heel simpel: 'Hester had gewild dat je er op haar begrafenis prachtig uit zou zien. Doe dat dus maar.'

Melisse en German hadden een prachtige compilatie van foto's van Hester gemaakt voor het rouwbericht.

Op 3 oktober hebben we Hester begraven. In een lange stoet witte auto's reden we naar de kerk. Werkelijk iedereen was er! De vrienden van Hester, familie, onze vrienden en collega's. Hesters kist, de meest simpele, natuurlijke kist die we konden vinden, werd voorin gezet. De begrafenisondernemer noemde het een 'joodse kist': van grof hout en zonder versieringen. Puur, zoals Hester ook was... Een gele roos lag op het deksel Dat had de pastoor gedaan met de woorden: 'Hester was als deze roos uit mijn tuin, de laatste gele roos van het seizoen, te vroeg geplukt uit de tuin van het leven...' Daarna legde hij aan de honderden mensen uit dat hij zijn kerk ondanks het feit dat wij niet kerkelijk waren, graag beschikbaar had gesteld omdat Hester het wel bijzonder had gevonden om begra-

ven te worden vanuit een architectonisch verantwoorde kerk als deze van Aldo van Eyck.

Drong het tot ons door dat Hester daar lag? In die zee van bloemen? Nee, we liepen steeds weer in diezelfde verbijstering vast: hoe kan het nou dat jij daar ligt? Waarom Hester? Tranen...

De wereld is wonderlijk leeg zonder jou,

Er staat maar zo weinig meer in.

De hemel is aldoor zo hinderlijk blauw.

Waarom? Wat heeft het voor zin?

Een vriend van ons las dit gedichtje van Annie M.G. Schmidt voor. Hoewel stampvol, was het muisstil in de kerk.

Ik heb Hester voor het laatst toegesproken. Haar verteld hoe trots we op haar zijn. Wat voor een prachtig, open en spontaan mens ze was. Dat zo'n afschuwelijke moord – in de toespraak noemde ik het eufemistisch een 'voorval' – je extra bewust maakt van de waarde van het leven. En dat de positieve kracht van Hester, de warmte die ze altijd uitstraalde, om ons zou blijven hangen. Dat het voor iedereen duidelijk moest zijn dat het om de kwaliteit van het leven gaat, niet om de kwantiteit. Ik gaf iedereen de boodschap mee te kijken naar wat we hebben gehad met Hester, niet naar wat we nog zouden hebben willen meemaken... en ik stelde dat Hester moest blijven leven in al onze harten.

Daarna kwam Lon met een prachtig verhaal. Na haar middelbare school ging Hester een halfjaar kunstgeschiedenis studeren in Italië. Lon en Roeland brachten haar weg. In het zonovergoten Florence was Hester 's ochtends uren bezig in haar tentje; het grondzeil lag bezaaid met manden, dozen, zakjes en pakjes... Toen ze uiteindelijk tevoorschijn kwam, zag ze er prachtig uit, met een sjerp

om haar middel en een flamboyante hoed met kleurige linten op haar hoofd. Klaar om zich bij de school aan te melden. Daar aangekomen, bleken de inschrijfformulieren tussen de mandjes en dozen in de tent te zijn blijven liggen. Roeland was de vertwijfeling nabij!

Heleen, een studiegenootje, vergeleek Hester met een wervelwind: niets vond ze gek genoeg, de dingen mochten vooral niet normaal verlopen. Aan een gebouw ontwierp ze alles schots en scheef, en opnieuw kwam haar chaotische gedrag naar voren: tijdens een van de laatste tentamens had ze alles op de grond laten vallen, maar toch haalde ze haar examen.

Hesters afstudeermentor memoreerde dat ze bij hem aankwam op gele pumps en met om haar vinger een geweldige ring die hem aan een 'ingewikkeld verkeersplein' deed denken. Die gele hakken heb ik bewaard. De ring, die ze van mij had gekregen, ben ik later gaan dragen tot hij jaren daarna van mijn vinger brak.

Er was ook iemand van het Humanistisch Verbond. Zij haalde aan dat ze van Roeland en mij had begrepen dat je als ouders je kinderen niet kunt en niet mag bezitten. Kinderen zijn tenslotte heel eigen wezens. Als ouder kun je hen alleen maar helpen zich te ontplooiën; German, Melisse en Hester, alle drie op hun eigen wijze. Ze had ook gehoord dat Hester in Mexico een prachtige loodzware wollen deken had gekocht, die ze op de valreep aan ons had meegegeven zodat ze niet met die twee kilo verder hoefde te reizen. En dat we de kist van Hester met die deken hadden toegedekt om haar op haar laatste reis nog een beetje te ondersteunen. Ze vroeg mij of ik Hester nog iets wilde wensen. 'Ik wens je veel liefde. Waar je ook bent, wees gelukkig en maak er iets moois van,' waren mijn woorden. Ja, en toen kwam ze met de trieste waarheid: dat Hester in plaats van zes maanden, voorgoed uit ons leven was verdwenen...

Er werd heel mooi gezongen door vrienden en nichtjes. We kregen een prachtige aria van een familielid en schitterend vioolspel.

En het condoleren nam zo veel tijd in beslag... wat een mensen, wat een eindeloze rij! Velen wachtten buiten in de kou, want het weer was omgeslagen, het was bitter koud.

Hesters vrienden droegen haar kist naar het plekje dat we hadden uitgezocht, het graf van haar oma, want die twee waren altijd zo dol op elkaar geweest...

Driehonderd parelmoeren ballonnen gingen de lucht in toen de pastoor als een sergeant riep: 'Ballonnen op!' En Anouk schalde over het begraafplaatsje met 'Sacrifice me'.

Wat een bloemenzee, wat een enorme hoeveelheid. Vooral zonnebloemen, het leek wel een veld vol, afgewisseld met alle kleuren die je maar bedenken kon. Wat deed ons dat goed! Het bleek zo belangrijk...

De dag na de begrafenis gingen we met ons vieren nog eens kijken naar die bloemenpracht. Het was schitterend, maar wat waren we verdrietig, bedroefd en stilletjes. Daarna vertrokken we met ons vieren voor een weekend Zeeland. Uitwaaien en Hester berichten sturen, die we in het witte zandstrand schreven.

Voor meer achtergronden en informatie zie www.hester.nu

ISBN 978 90 472 0076 5

© 2008 Arsène van Nierop

Redactie Sylvia van de Garde

Omslagontwerp Janine Jansen

Foto omslag door Hester van Nierop zelf genomen

Foto auteur © Hester Doove

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers n.v., Wommelgem